

Hana Veřmiřovská:

Rituály v ženském florbale

Bakalářská práce Hany Veřmiřovské naplňuje požadované standardy na tento druh akademické práce. Opírá se o relevantní teoretickou literaturu (českou i zahraniční), výzkumný cíl je zajímavý pro čtenáře i autorku, vlastní text je přehledně strukturovaný a srozumitelný, má potřebný rozsah (jakkoliv minimalistický), práce netrpí formálními nedostatky.

Jakkoliv hodnocení „splnila standardy“ může vyznít za určitých okolností od vedoucího práce jako rezignace, je tomu naopak. Práce je velmi dobrá, dokonce je pro mě příkladem toho, jak se pisatel, pokud má základní průpravu a dobrou reflexi, psaním bakalářky učí. Nestydím se to napsat, protože moje role byla spíše svědka, který měl možnost zahlédnout překážky (útěk od tématu a návrat k němu, obtíže při získávání dat, metodické pochybnosti), než vedoucího, který by nabízel řešení. Nahlížeje do zákulisí dokážu snad ještě více ocenit kvalitu zvládnuté práce včetně drobných vlastních objevů.

Práce má velmi solidní teoretické zakotvení. Trochu rozpačitě působí úvod, kdy se autorka snaží odpíchnout od definic. Je to snad daň školnímu členění na teoretickou a výzkumnou část. Je to ale i uvedení čtenáře do tématu a v neposlední řadě snad i reakce na moji opakující se otázku, zda vlastně lze pověřivému chování některých sportovců říkat rituály? Je to tradované, kolektivní atd.? V tomto kontextu je potřeba ocenit, že si autorka aktivně dohledávala další literaturu a podařilo se jí svou pozici i definičně obhájit. Zároveň se ale v případě této práce nejedná jen o teoretický úvod, ale teoretické zakotvení představuje nabytou dovednost, s níž autorka pracuje ve všech fázích výzkumu: zaměřuje její pozornost při sběru dat, pomáhá jí při analýze, pracuje s ní při popisu výzkumu i jeho závěrech.

Rituály ve sportu jsou poměrně vděčné téma, dnes hojně zpracovávané, a je ocenitelné, že si autorka našla svůj terén/ svůj píseček. Práce je tak nakonec velmi etnografická. Autorka dokáže dobře zaznamenávat a čtenářům přibližovat prostředí ženského florbalového týmu. Třebaže to bylo částečně z nutnosti, považuji za velmi zajímavé i zaměření se na tým B. Prvotní snahou byla komparace dat sesbíraných od extraligového týmu s týmem B. Lze samozřejmě výzkumnici vyčítat, že mohla výzkum lépe plánovat a nenechat se pak zaskočit odmítnutím trenérky pustit ji k týmu v důležité fázi extraligových zápasů. Na druhou stranu se autorce podařilo proměnit handicap ve výhodu. Díky reflexi hráček, které dříve extraligu hrály nebo hrají v obou

mužstvech, se jí povedlo rozdíl zachytit a dokonce i proměnit v téma – souvislost náhody a pověrčivosti.

Podobně zaslouží ocenění i schopnost metodologické reflexe včetně popisu důvodů pro změnu sběru dat. Měl jsem za to, že by základem práce mělo být pozorování. Autorka si nakonec obhájila rozhovory a to včetně argumentace příkladem: chození na záchod. Skutečnost, že to může být pro někoho rituál, prostřednictvím pozorování nezachytila. Přivedly ji k tomu až rozhovory.

Samotné rozhovory autorka nezveřejňuje. Podle výsledného textu lze však soudit, že je vede s citlivostí a dobrou intuicí a vytěžuje je, např. analýza dat hraček, které tvrdí, že rituály „nemají“.

Dostát požadavkům bakalářské práce tak v tomto případě chápu nejen jako důležitou studijní fázi, ale cestu k dobře zvládnutému úkolu a velmi pěkné práci.

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako **velmi dobrou**.

V Řevnicích dne 3. února 2020

Mgr. Ondřej Skripnik Ph.D.